

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Nouă

Jeff Pippenger

2025-12-11

Numărul nouă

Am ajuns în punctul acestei introduceri la cartea lui Ioel în care să rezum pe scurt unele dintre aspectele prezentate în primele opt articole și să identific ceea ce ar trebui să așteptăm de la cartea lui Ioel, acum că o abordăm mai direct, și apoi, desigur, ce legătură are aceasta cu bătăliile de la Rafia și Panium din Daniel 11:11–16?

Ние поставихме ударение върху песента на лозето, защото „опитът“ пророчески е представен чрез „песен“. Една от характеристиките на сто четиридесет и четирите хиляди е, че те пеят песента на Моисей и на Агнето, което е просто начинът на Йоан да представи песента на Исаия за лозето. Всеки голям пророк започва книгата си с изобличения срещу Израил заради неговия бунт, или, ако желаете, може да се каже, че всеки голям пророк първо изпява песента на лозето. Поддържам, че песента на лозето в първа глава на Йоил е едно от най-важните откровения относно песента на лозето. Не бих могъл да кажа дали съм прав или не, но причината за това мое убеждение е, че пророческите връзки, символично представени в книгата на Йоил, изглеждат като ключ, или може би като ос за няколко спици. Свидетелството на Йоил не само се свързва с другите успоредни линии, но изглежда и установява отправна точка, особено чрез символиката на разрушеното лозе в първа глава, а следващите две глави определят както времето на изпитанието чрез образа на звяра в Съединените щати, така и времето на изпитанието чрез образа на звяра за света. И всичко това е поставено в контекста на лозе, а лозето не е живо лозе — ако не получава дъжд.

De asemenea, am pus accent pe perioada profetică reprezentată prin simbolul „пână când?“ Am simțit nevoia să ne reamintim acest principiu stabilit anterior cu privire la „пână când?“, pentru a pune accent pe „piatra din capul unghiului“, care a fost și este totodată temelie și piatra din capul unghiului. Dezvoltarea finală deplină a soliei Strigătului de la Miezul Noptii, care este acum în desfășurare, este „piatra din capul unghiului“. Pe temeliiile acelea, această piatră din capul unghiului este nestematele lui Miller strălucind de zece ori mai puternic decât la început.

Pornind de la „lucrările minunate“ ale lui Dumnezeu, piatra de încheiere constă în faptul că poporul Său trece de la o experiență laodiceană la o experiență filadelfiană, moment în care acei oameni devin al optulea, care este din cei șapte, și tot atunci trec de la biserica luptătoare la biserica biruitoare. Această trecere este piatra de încheiere. Trecerea se împlinește atunci când poporul lui Dumnezeu aude și vede solia „pietrei de încheiere“, iar aceasta este minunată în ochii lor. Solia pietrei de încheiere este punctul culminant, căci ea adună laolaltă toate adevărurile simbolice ale „pietrei de încheiere“. Solia „de șapte ori“ a fost piatra de temelie a lui Miller și trebuia să fie piatra de încheiere a mișcării millerite. Cincizecimea a fost piatra de încheiere a perioadei penticostale, după cum și Strigătul de la Miezul Noptii a fost piatra de încheiere a mișcării millerite a primului și

celui de-al doilea înger.

ដូចជាចំណុចកំពូល ឬថ្នាក់កំពូលនៃរយៈពេល ៤៦ ឆ្នាំ
ដល់ក្នុងនោះព្រះគ្រីស្ទមានសាងសង់ព្រះវិហារមីឡីតែនៃវេតាទីមួយ និងទីពីរ នោះថ្នាក់
ពូលនោះគួរកុលាយជាថ្នាក់សម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការសាងសង់ព្រះវិហារនៃ
មួយសនៃសិបបួនពាន់នាក់។ ថ្នាក់នោះគួរមានដាក់ឡើងនៅឆ្នាំ 1844
ជាពន្ធលើសម្រាប់បុគ្គលិកល្អឆ្នាំនៃស្ថានសួគ៌ ហើយដោយហេតុនេះ
បុរាណសុគរុរបស់ព្រះនៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ គួរតែរើលក្ខណៈប្រទេស «ផ្សេងទៅ»
ដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសម្រាក។ បើ
និងកាលណាពួកគេរើលក្ខណៈប្រទេសបុរាណសុគរុរបស់ពួកមីឡីតែន
នោះពួកគេនឹងយឺតយ៉ាវ សារនៃសម្រែកអធ្យាគួរ គឺជាចំណុចកំពូលនៃបុរាណសុគរុនោះ។
សម្រែកអធ្យាគួរ គឺជាការសម្រេចដៃមួយនៃការចាក់បង្កព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
នៅពេលព្រលឹងមួយរើលក្ខណៈប្រទេស «ផ្សេងទៅ» ហើយរកយឺត «ពន្ធលើភូមិចង្វែង»
ដល់គួរមានដាក់ឡើងនៅដើម ឬនៅចំណុចគ្រឹះនៃផ្សេង
នោះគាត់នឹងរកយឺតសម្រែកអធ្យាគួរ ដោយមេរោគណត់ថាជា «សេចក្តីសម្រាក»។

„La începutul cărării aveau aşezată înapoia lor o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era «strigătul de la miezul nopții». Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, pentru ca să nu se împiedice.”

„Dacă își țineau privirea ațintită asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era încă foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat deja în ea. Atunci Isus îi încuraja ridicându-Și brațul Său drept, slăvit, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra grupului advent și ei strigau: „Aleluia!” Alții au tăgăduit în chip pripit lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesese atât de departe. Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric deplin, și s-au împiedicat, au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cărare jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Piatra de căpătâi a istoriei millerite este piatra de temelie pentru istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. De la începutul celor trei îngeri în 1798 și până când biserica triumfătoare este ridicată, în împlinirea curățirii sanctuarului la legea duminicală, calea este luminată de solia Strigătului de la Miezul Noptii, căci pilda este despre adventism și despre felul în care Dumnezeu ridică un popor care să reflecte în chip desăvârșit caracterul Său, pe măsură ce timpul de probă pentru omenire se încheie în timpul crizei legii duminicale.

Pe cale, Isus conduce și continuă să lumineze calea, ridicându-Și brațul Său drept slăvit. Prin urmare, există o lumină strălucitoare la începutul căii și o lumină strălucitoare care duce spre capătul căii. Isus, ca Alfa și Omega, înfățișează sfârșitul prin început, astfel că lumina de la ambele capete ale căii este solia Strigătului de la Miezul Noptii.

Primul înger a sosit în 1798 și a vestit că ceasul judecății Lui a sosit: „zicând ... a venit ceasul judecății Lui”. Ceasul judecății a venit în 1798, iar când a început, a început și căsătoria dintre Hristos și noua Sa mireasă — adventismul millerit filadelfian. Hristos urma să Se căsătorească la

22 octombrie 1844, iar din 1798 până în 1844 mireasa a fost pregătită. Mireasa era filadelfiană, căci nu era nicio osândire asupra miresei lui Hristos, fiindcă ea s-a pregătit — era curată. Vestirea judecății este vestirea căsătoriei la început, în 1798, care a ajuns la capăt în 1844.

Lumina de temelie și lumina de încheiere pentru mișcarea millerită a fost solia care anunța nunta — solia Strigătului de la Miezul Noptii. Strigătul de la Miezul Noptii a fost temelia și piatra de încheiere a istoriei primului și celui de-al doilea înger, precum și a istoriei millerite, iar piatra de încheiere a istoriei millerite este piatra de temelie a istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii, după cum este și piatra ei de încheiere. Construirea templului este terminată când este așezată piatra de încheiere, iar lucrarea de a așeza acea piatră finală „minunată” a început în iulie 2023.

Există diverse împliniri profetice care vor alcătui piatra de încheiere, însă piatra de încheiere reprezintă și punctul culminant al unui mesaj. Cincizecimea a fost piatra de încheiere a mesajului perioadei penticostale, tot așa cum lumina „celor șapte vremi”, care a venit prin pana lui Hiram Edson în 1856, a fost piatra de încheiere intenționată a mesajului lui Miller, căci primul adevăr fundamental pe care Miller l-a descoperit a fost „cele șapte vremi”. În 1856, respingerea noii lumini a adevărului pietrei de încheiere echivala cu alegerea de a muri în pustia Laodiceei, așa cum făcuse Israelul din vechime de-a lungul unei perioade de patruzeci de ani. Aceasta identifică luna iulie 2023 drept 1856, punctul de cotitură de la Filadelfia la Laodicea în istoria millerită și inversarea de la Laodicea la Filadelfia în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Hristos nu s-a căsătorit cu o femeie necurată în 1844, căci ea era filadelfiană, iar El Își va lua o mireasă din Filadelfia la legea duminicală. Dar mai întâi ea trebuie să se pregătească. Ești pregătit?

Nu vă temeți, turmă mică; pentru că este buna plăcere a Tatălui vostru să vă dea Împărăția.
Luca 12:32.

La 22 octombrie 1844, Domnul S-a căsătorit cu mireasa pe care o pregătise să-L urmeze în istoria celui de-al treilea înger și în tot ceea ce reprezintă cel de-al treilea înger, dar până în 1863 istoria celui de-al treilea înger a fost abătută în pustia Laodiceei. Istoria dintre 1844 și 1863 reprezintă perioada celui de-al treilea înger, oferind astfel o ilustrare a fecioarelor neînțelepte în perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Fecioarele sunt grâu și neghină care sunt despărțite prin solii preînchipuie de îngeri—căci îngerii sunt cei care fac lucrarea despărțirii.

„Apoi l-am văzut pe al treilea înger. Îngerul care mă însoțea a spus: «Înfrișătoare este lucrarea lui. Cutremurătoare este misiunea lui. El este îngerul care trebuie să despartă grâul de neghină și să pecetluiască, sau să lege, grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să cuprindă întreaga minte, întreaga atenție.»” Early Writings, 119.

Cele trei solii îngerești din Apocalipsa paisprezece sunt solia ploii târzii care desparte și leagă cele două clase.

„Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund și copleșitor din experiența bisericii. El a văzut poziția, primejdiile, luptele și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează soliile finale care urmează să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grânarul ceresc, fie ca mănunchiuri pentru focurile nimicirii. I-au fost descoperite subiecte de o importanță covârșitoare, îndeosebi pentru ultima biserică, pentru ca aceia care aveau să se

întoarce de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și luptele care le stau înaintea. Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric cu privire la ceea ce vine asupra pământului.”
The Great Controversy, 341.

Este „cuvinte ale adevărului” care, în această generație, sunt „soliile de încheiere care trebuie să coacă secerișul” și care separă cele două categorii. Această lucrare este, de asemenea, lucrarea „omului cu peria de praf” din visul lui Miller.

„«Al cărui vânturător este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar.» Matei 3:12. Aceasta a fost una dintre vremurile de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea plini de deșertăciune și neprihănire de sine ca să primească mustrarea, prea iubitori de lume ca să primească o viață de smerenie, mulți s-au îndepărtat de Isus. Mulți încă fac același lucru. Sufletele sunt puse la probă astăzi, așa cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul este adus acasă la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu. Ei văd nevoia unei schimbări depline în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să se apuce de lucrarea de lepădare de sine. De aceea se mânia atunci când păcatele lor sunt descoperite. Pleacă jigniți, așa cum L-au părăsit ucenicii pe Isus, murmurând: «Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o suferi?»” Hristos, Lumina lumii, 392.

Începând cu marea dezamăgire din 1844, semnele de hotar și desfășurările până în 1863 reprezintă istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală. De ce este 1844/11 septembrie, întrebă?

Scrierile sorei White arată limpede că al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, dar a sosit și în 1888, ceea ce prefigurează 11 septembrie. Mai important, toți profeții delimitează însăși istoria lui 11 septembrie până la legea duminicală, astfel încât nu este mărturia a doi sau a trei, ci mărturia unită a fiecărui martor din Cuvântul lui Dumnezeu că perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală este timpul în care „împlinirea fiecărei vedenii” se realizează.

Historia venirii și încheierii celui de-al treilea înger a fost din 1844 până în 1863 și reprezintă perioada lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu de la 9/11 până la legea duminicală. Acea istorie este reprezentată, de asemenea, de perioada 1840–1844, iar în acea linie 1840 este alfa și 1844 omega. În linia 1844–1863, 1844 este alfa și 1863 este omega. 1844 este atât alfa, cât și omega.

Crucea se aliniaza cu 1844, iar Alfa și Omega Și-a vărsat sângele la cruce. De la 11 septembrie (1840) găsim în Apocalipsa 10 prezentată istoria care începe cu Ioan mâncând cărticica în 1840 și apoi cu dezamăgirea din pântecelul său în 1844. Mâncarea este începutul; pântecelul marchează sfârșitul. Ultimul verset al capitoului 10 reprezintă istoria repetându-se în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea era dulce ca mierea; și, îndată ce am mâncat-o, pântecelul meu s-a umplut de amărăciune. Și el mi-a zis: „Trebuie să prorocești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați.” Apocalipsa 10:10, 11.

Apocalipsa capitolul zece și Habacuc capitolul doi reprezintă două capitole care aduc mărturie cu privire la perioada profetică dintre 1840 și 1844. Istoria dintre 1844 și 1863 începe la un reper al dezamăgirii, urmat de o împrăștiere, după care urmează o adunare. În acea perioadă, istoria profetică a celor două table ale lui Habacuc se încheie atunci când a doua tablă a fost tipărită în 1849 și publicată peste hotare în 1850. Perioada tabelor lui Habacuc s-a întins din mai 1842, când diagrama din 1843 a fost publicată, iar perioada profetică s-a încheiat acolo unde a început, prin publicarea uneia dintre cele două table ale lui Habacuc. Diagrama din 1843 este alfa, iar diagrama din 1850 este omega.

În anul 1856, Hiram Edson a scris o serie de articole care au dus înțelegerea lui William Miller asupra „celor șapte vremi” la un nou nivel. Lucrarea lui Edson a fost omega lucrării lui Miller, aducând adevărul fundamental al lui Miller la poziția unei pietre de încheiere care era menită să împuternicească poporul lui Dumnezeu. Lumina lui Miller asupra „celor șapte vremi” a fost alfa, iar lumina lui Edson asupra „celor șapte vremi” a fost omega.

Mu 1863, icyo gikorwa cyahindutse itorerero ryari kuzabyara mu mubiri waryo ubwaryo indi mpinduka, nk’uko Abamilerite bavuye mu Baporotesitanti, kandi nk’uko abigishwa bavuye mu Bayuda bakajya mu Bukristo, ndetse nk’uko Yosuwu na Kalebu bavuye mu bwoko bw’isezerano rya mbere bwari bwaragenewe gupfira mu butayu.

În aceeași istorie, (1844–1863) cornul republican al fiarei pământului trece printr-o luptă paralelă care, în cele din urmă, izbucnește în Războiul Civil, despre care toți istoricii sunt de acord că și-a atins punctul de mijloc în 1863, odată cu Proclamația de Emancipare a lui Lincoln. Lincoln îl reprezintă pe primul președinte republican, care a depus jurământul prezidențial după cel mai rău președinte democrat din istorie până la acel moment. El a fost ulterior asasinat. Toate aceste caracteristici profetice și altele se repetă în cazul ultimului președinte republican.

1844 hingga 1863 mencakup suatu penyerakan dan pengumpulan. Tahun 1863 melambangkan undang-undang hari Minggu, sehingga penyerakan yang terjadi pada tahun 1844 adalah satu-satunya penyerakan hingga tahun 1863, ketika orang-orang Masehi Advent Hari Ketujuh Laodikia diserakkan ke padang gurun Laodikia. Tahun 1844 menghasilkan suatu penyerakan dan tahun 1863 menghasilkan suatu penyerakan, dengan demikian memberikan kesaksian kepada fakta bahwa sejarah itu adalah suatu simbol nubuatan yang telah diidentifikasi, sebab sejarah itu dimulai dengan penyerakan alfa pada tahun 1844 dan berakhir dengan penyerakan omega pada tahun 1863. Penyerakan yang pertama tiba pada 18 Juli 2020 dan penyerakan omega yang terakhir digenapi pada undang-undang hari Minggu.

„Vremea se apropie când vom fi separați și împrăștiați, iar fiecare dintre noi va trebui să stea fără privilegiul comuniunii cu cei de aceeași credință scumpă; și cum veți putea sta, dacă Dumnezeu nu este alături de voi și dacă nu știți că El vă conduce și vă călăuzește?” Review and Herald, 25 martie 1890.

Nu este suficient ca Dumnezeu să stea „de partea ta”; trebuie, de asemenea, „să știi că El te conduce și te călăuzește”. Acest fapt constituie un subiect al profetiei, reprezentat prin diferitele expresii întemeiate pe momentul când „veți cunoaște pe Domnul”.

വളരെയധികം നിങ്ങളൾ ഭക്ഷിച്ഛു തൃപ്തരാകും; നിങ്ങളോടു അത്ഭുതമായി പ്രവർത്തിച്ഛ നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവയുടെ നാമത്തെ സ്തുതിക്കും; എന്റെ ജനം ഒരിക്കലും ലജ്ജിക്കയില്ല്. ഞാൻ യിസ്രായലിന്റെ മദ്യയേ ഉണ്ണെൻനും, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവ ആകുൻനും, മറ്റ്ൊരുവനുമില്ലെൻനും നിങ്ങളൾ അറിയും; എന്റെ ജനം ഒരിക്കലും ലജ്ജിക്കയില്ല്. ... അങ്ങനെ ഞാൻ സീയോനിൽ, എന്റെ വിശുദ്യപർവ്വതത്തിൽ, വസിക്കുൻന നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവ ആകുൻനും എൻനും നിങ്ങളൾ അറിയും; അപ്പോൾ യരുശലേം വിശുദ്യമായിരിക്കും; അന്യൻമാർ ഇനി ഒരിക്കലും അവളുടെ വഴി കടൻനുംപോകയില്ല്. യോവൽ 2:26, 27, 3:17.

Când Ierusalimul este sfânt, el este Biserica triumfătoare, căci Biserica luptătoare este definită ca o biserică alcătuită din grâu și neghină, iar când „niciun străin nu va mai trece” prin „Ierusalim”, „poporul” lui Dumnezeu „va ști” „că El conduce și călăuzește”. Ei știu, căci sunt aceia care au împlinit rugăciunea de „șapte ori”, care include mărturisirea faptului că Dumnezeu nu vă călăuzea ca Laodicean, dar când vă schimbați într-un Filadelfian veți ști „că El conduce și călăuzește” și că Dumnezeu este „în mijlocul lui Israel”.

Împrăștierea alfa (dezamăgirea) din 19 aprilie și împrăștierea omega (dezamăgirea) din 22 octombrie sunt marcate de prima publicație oficială apărută după marea dezamăgire din 22 octombrie. Publicarea este un reper profetic în istoria millerită și în istoria profetică a Statelor Unite, astfel că primul lucru publicat în mod oficial după 1844 este un indicator al acelei istorii, iar acest indicator identifică o împrăștiere.

1847 — Rămășița împrăștiată în străinătate

„Un cuvânt către «turma mică».”

„Următoarele articole au fost scrise pentru The Day-Dawn, care a fost publicat la Canandaigua, New York, de către O. R. L. Crosier. Dar, întrucât acea publicație nu mai apare acum și, întrucât nu știm dacă va mai fi publicată din nou, unii dintre noi din Maine au socotit că este cel mai bine ca ele să fie oferite în această formă. Doresc să atrag atenția «micii turme» asupra acelor lucruri care foarte curând vor avea loc pe acest pământ...”

„Cititorul va fi observat că trei comunicări din pana doamnei E. G. White au fost incluse în O Cuvântare către „Turma Mică”....”

“Al doilea mesaj al doamnei White, aflat la paginile 14–18, este o relatare a primei sale viziuni, sub titlul, Către Rămășița Împrăștiată în Străinătate. Acesta a fost scris la 20 decembrie 1845, ca scrisoare personală către Enoch Jacobs, și a fost publicat pentru prima dată de destinatar în The Day-Star din 24 ianuarie 1846. Apoi, la 6 aprilie 1846, a fost retipărit în format de foaie volantă de către James White și H. S. Gurney. Declarația, așa cum apare în A Word to the ‘Little Flock’, cu excepția unor schimbări editoriale minore și a unor referințe scripturistice adăugate, este identică cu relatarea completă a viziunii, așa cum a fost tipărită

pentru prima dată.” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 marchează sosirea unui înger și o dezamăgire. În 1845 este scrisă prima viziune și ea este publicată în 1846. Prima viziune este adresată „rămășiței împrăștiate pretutindeni”. Mă îndoiesc că tânăra profetesă necăsătorită știa, atunci când și-a așternut în scris prima viziune, că o caracteristică profetică a „rămășiței” este aceea că rămășița, prin necesitate profetică, trebuia să fie „împrăștiată pretutindeni”, ca una dintre caracteristicile celor o sută patruzeci și patru de mii. În 1846, soții White s-au căsătorit, schimbând astfel numele de familie al lui Ellen în White. În același an, soții White au început să păzească Sabatul zilei a șaptea. În 1846, legământul este marcat ca fiind încheiat, căsătoria profetică începută în 1844 a fost consumată în 1846, iar în 1847 prima publicație oficială este tipărită și expedită prin poștă.

Mai, 1850

„PREAIUBITE CITITOR — Scopul meu în această analiză a fost să demasc eroarea prin lumina adevărului sacru....”

„Prin prezentarea acestei mici lucrări către turma risipită, mi-am împlinit datoria față de ei în această privință, și fie ca Dumnezeu să-Și adauge binecuvântarea. Amin.” James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Publicația lui James White arată că auditoriul său era încă o turmă risipită, dar ea constituie totodată și apărarea Sabatului zilei a șaptea. Acesta este mesajul celui de-al treilea înger în faza sa de început, în ceea ce privește înțelegerea sabatului și a celui de-al treilea înger în Adventismul millerit. Ea este publicată în același an în care este publicată diagrama din 1850, iar împreună ele reprezintă ridicarea oștirii Domnului pentru criza apropiată a legii duminicale. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar cei care au prezentat mesajul în 1844, folosind diagrama din 1843, prefigurau pe aceia care aveau să prezinte mesajul folosind diagrama din 1850. La începutul perioadei celor două table ale lui Habacuc, oamenii proclamau mesajul ceasului în legătură cu tabla lui Habacuc, iar în 1850 James White prezintă mesajul celui de-al treilea înger împreună cu diagrama din 1850. Diagrama a fost făcută de Fratele Nichols în perioada de timp a anului 1849, perioadă în care James și Ellen White locuiau cu Fratele Nichols. James White a fost asociat în mod direct cu producerea diagramei din 1850 și, în acel an, a început să proclame mesajul celui de-al treilea înger.

„La 23 septembrie [1850], Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al străngerii. În timpul risipirii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul străngerii, Dumnezeu va vindeca și va lega rănile poporului Său. În timpul risipirii, eforturile depuse pentru a răspândi adevărul au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul străngerii, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul pentru care au fost destinate. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul risipirii pentru exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul străngerii; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât

este să fie predicat.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

„Viziunea că Domnul «Își întinsese mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său», de la pagina 74, se referă numai la unitatea și puterea care existaseră odinioară printre cei care așteptau pe Hristos și la faptul că El începuse din nou să-Și unească și să-Și ridice poporul.” Early Writings, 86.

Sora White, în Early Writings, comentează asupra pasajului din Review and Herald în legătură cu folosirea de către ea a cuvintelor profetului Isaia atunci când a spus: „Domnul mi-a arătat că El Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său.” El Și-a întins mâna în 1850. Când El a adunat acel popor în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, aceasta a avut loc la încheierea împrăștierei din 677 î.Hr. până la 22 octombrie 1844. Iuda literal, locuind în țara literală slăvită, a fost împrăștiat timp de 2520 de ani, în acord cu „cele șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase, în 677 î.Hr. La încheierea celor 2520 de ani, Israelul spiritual a fost adunat la 22 octombrie 1844 și ei au fost imediat împrăștiți, iar împrăștierea s-a încheiat când Domnul Își întinde mâna a doua oară. El îi adună a doua oară în pasaj pentru a împlini două lucruri: să „lege rana poporului Său” și să „ridice” poporul Său.

„Тогда я увидела третьего ангела. Сопровождавший меня ангел сказал: „Страшно его слово, грозна его миссия. Это тот ангел, которому надлежит отделить пшеницу от плевел и запечатлеть, или связать, пшеницу для небесной житницы“. Эти вещи должны занимать весь ум, всё внимание. Снова мне была показана необходимость того, чтобы верующие, что мы переживаем последнюю весть милости, были отделены от тех, кто ежедневно принимает или впитывает новые заблуждения. Я увидела, что ни молодые, ни старые не должны посещать собрания тех, кто пребывает в заблуждении и тьме. Ангел сказал: „Пусть ум перестанет останавливаться на вещах, не приносящих пользы“.“ Manuscript Releases, том 5, 425.

A doua adunare care a început în 1850 a prefigurat sigilarea (legarea) poporului lui Dumnezeu, pe măsură ce ei sunt înălțați, „ridicați”, ca un steag. Anul 1850 identifică momentul când Domnul îi adună pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Din necesitate profetică, ei trebuie să fi fost împrăștiți înainte de a fi adunați. Astfel, „cele trei zile și jumătate” din Apocalipsa 11:11, care simbolizează 1260, care este jumătate din 2520 și reprezintă împrăștierea care a urmat după 18 iulie 2020. Apocalipsa 11:11 reprezintă a doua adunare a celor care urmează să fie cei o sută patruzeci și patru de mii și steagul care este ridicat pentru neamuri, așa cum este prezentat în Isaia 11:11!

Și în ziua aceea va fi o Rădăcină a lui Iese, care va sta ca un steag pentru popoare; pe El Îl vor căuta neamurile, iar locul Lui de odihnă va fi slăvit.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde din nou mâna, a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său care va mai rămâne, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din ostroavele mării.

Și El va înălța un steag pentru neamuri, va aduna pe cei izgoniți ai lui Israel și va strânge laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10, 11, 12.

În 1850, Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a aduna poporul care prezenta mesajul îngerului al treilea în legătură cu mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum este reprezentat prin cele două table ale lui Habacuc. În iulie 2023, Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a aduna poporul care prezenta mesajul îngerului al treilea în legătură cu mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum este reprezentat prin cele două table ale lui Habacuc. Atât 1850, cât și iulie 2023 identifică adunarea „rămășiței poporului Său”, așa cum afirmă Isaia în versetul 11 al capitolului 11. Versetul 11 este încadrat între versetele 10 și 12, iar ambele versete identifică înălțarea steagului către lume.

Omulembagirow gw'ebyawandiikibwa bino ebisatu bulu lumu gulaga ekiraga, newaakubadde nga olunyiriri olw'omu makkati lubayita "abalifikkawo." Abo abalifikkawo bakuḡḡanyizibwa omulundi ogwokubiri, era omuwendo gw'ebika bye bakuḡḡanyizibwamu guli munaana. "8" tekiikirira bokka abo abaali mu lyato lya Nuuwa abaava mu nsi enkadde ne bagenda mu nsi empya nga tebannalaba kufa, wabula "8" era ekiikirira abo abali ekkanisa ey'omunaana, eri mu musanvu. Abajulirwa ababiri ab'omu Okubikkulirwa 11:11 be abo abazukiziddwa. Omuwendo "8" kabonero ka kuzuukira, kabonero k'abo emitwalo kikumi mu ana mu enkumi nnya, kabonero k'okubatizibwa, era kabonero k'abo abava mu Lawodikiya ne bayingira mu Firaderufiya ne bafuuka ekiraga kya Isaaya eri amawanga. Mukama agolola omukono gwe omulundi ogwokubiri mu 1850 okutuuka mu 1865, era nate mu Jjulaayi 2023.

În 2023, a fost lumină nouă asupra celor șapte vremi, așa cum fusese și în 1856. Perioada de la 1856 până la 1863 reprezintă istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, când Domnul Își ridică poporul rămășiței Sale ca pe o armată.

Isaia 11:11 se aliniază în chip desăvârșit cu Apocalipsa 11:11, care se aliniază în chip desăvârșit cu Daniel 11:11. Isaia și Ioan înfățișează o istorie internă, iar Daniel o istorie externă. Linia externă a lui Daniel din 11:11 merge în paralel cu linia internă a lui Ioan din 11:11, iar Isaia 11:11 prezintă steagul liniei interne, care cheamă din linia externă cealaltă turmă a lui Dumnezeu. Palmoni a legat aceste pasaje laolaltă într-un mănunchi armonios, lucru care nu putea fi împlinit decât de Cel ce este Creatorul tuturor lucrurilor.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

Dialog cu Informația Artificială:

Oare lumea matematicii găsește vreo semnificație în numărul „11”?

Da, numărul 11 prezintă mai multe aspecte de autentic interes și semnificație matematică (dincolo de faptul că este pur și simplu un număr prim). Iată principalele dintre acestea, pe care matematicienii și pasionații de matematică le evidențiază adesea:

11 este al cincilea număr prim, cel mai mic număr prim cu două cifre și primul număr prim care este un palindrom în baza 10. „11” este cel mai mic repunit (un număr alcătuit din unități repetate) care este prim. Este singurul număr prim cu două cifre la care cele două cifre sunt identice. 11, 22, 33, 44 etc. Funcționează numai cu „11”. „11” este un exponent al unui număr prim Mersenne.

Dezvoltarea zecimală a lui $1/11 = 0,090909\dots$ are o perioadă repetitivă de numai 2, însă $1/11$ este renumit și într-un alt fel: șirul de numere prime 11, 101, 1009, 10007, 100003 etc. apare în discuțiile despre numere prime în progresie aritmetică. Grupul diedral de ordin 22 (simetriile unui 11-gon regulat) este remarcabil deoarece „11” este cel mai mic număr prim pentru care grupul diedral are o structură neabeliană, fără centru, de interes în teoria grupurilor. În fizica teoretică (teoria stringurilor / teoria M), universul este adesea modelat în 11 dimensiuni spațio-temporale, iar fizicienii și matematicienii care lucrează în acel domeniu remarcă frecvent apariția lui 11. „11” este singurul număr prim palindrom cu un număr par de cifre (toate celelalte cu un număr par de cifre mai mare decât 2 sunt divizibile cu 11 și, prin urmare, compuse). Aceasta este o teoremă din teoria recreativă a numerelor.

Concluzia:

Chiar dacă „11” nu are același statut de superstar ca π , e sau raportul de aur, el apare în mod repetat ca cel mai mic sau primul exemplu al multor fenomene (primul număr prim repunit, singurul număr prim palindromic cu un număr par de cifre, apariție timpurie în multe demonstrații și contraexemplu, 11 dimensiuni în teoria M etc.). Așadar, da — lumea matematicii consideră 11 un număr semnificativ.

„Cel care a inspirat Cuvântul era adevăratul tâlcuitor al Cuvântului. Hristos Și-a ilustrat învățăturile atrăgând atenția ascultătorilor Săi asupra legilor simple ale naturii și asupra obiectelor familiare pe care le vedeau și le mânuiau zilnic. Astfel, El le conducea mintea de la natural la spiritual. Mulți n-au izbutit să înțeleagă îndată sensul parabolilor Sale; dar, pe măsură ce, zi de zi, veneau în contact cu obiectele de care Marele Învățător asociase adevărurile spirituale, unii au deslușit lecțiile adevărului divin pe care căutase să le întipărească și au fost convingși de adevărul misiunii Sale și convertiți la Evanghelie.” Sabbath School Worker, 1 decembrie 1909.

„Călăuzind astfel de la împărăția naturală la cea spirituală, parabolile lui Hristos sunt verigi în lanțul adevărului care îl unește pe om cu Dumnezeu și pământul cu cerul.” Parabolile Domnului Hristos, 17.